

si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk

Der skrives nu historie i Asien! EU-topmødet må følge Singapores eksempel!

*Af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Institutets præsident*

*Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Institutets stifter og præsident.*

15. juni, 2018 – Kontrasten kunne næppe være større. I Singapore lancerede det historiske topmøde mellem præsident Donald Trump og formand Kim Jong-un en proces, der, foruden i selve området, kunne garantere en global fred for fremtiden; samtidig indvarslede Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) en ny æra for opbygning af en ny verdensorden, baseret på tillid, harmoni og fælles udvikling. På den anden side var der det splittede, fjendtligsindede G7-topmøde, hvis europæiske stats- og regeringsledere dernæst vendte hjem for blot at kaste sig ud i et nyt skænderi, der blussede op over flygtningekrisen, og for at reagere til denne krise med hjælpeforanstaltninger, der er ligeså afskyelige, som de er ubrugelige. Det er på høje tid, at politikken på det gamle kontinent får en ny orientering! Den umiddelbare mulighed for at gøre dette, er det forestående EU-topmøde 28.-29. juni!

Uanset alle de kyniske kommentarer fra de sædvanlige mistænkte i mainstream-medierne, så ville det banebrydende topmøde mellem Trump og Kim Jong-un aldrig have været muligt uden ånden fra den Nye Silkevej, der i de senere år har fejlet hen over Asien i særdeleshed. Ja, ideen om at inkludere Nordkorea økonomisk i integrationen af Kinas Bælte & Vej Initiativ og den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), var i høj grad til stede på sidste års Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok. Og på det Inter-koreanske topmøde i Panmunjom i april i år, præsenterede den sydkoreanske præsident Moon-Jae-in sin nordkoreanske modpart for et USB-stik, der indeholdt detaljerede planer for Nordkoreas økonomiske udvikling.

Det Hvide Hus havde, i samarbejde med det Nationale Sikkerhedsråd, forberedt en video, der fremstillede udsigten til et moderne, industrialiseret og fremgangsrigt Nordkorea – et højhastigheds-jernbanesystem, et kinesiske maglev-system (svævetog), industri-parker; et land på vej op – og som Trump viste den nordkoreanske formand under deres møde, før den afsluttende pressekonference. Man kan kun anbefale de personer i Vesten, der af medierne allerede er »kategoriseret« og proppet fuld af for-

domme, selv at se Trumps pressekonference fra arkiverne. En selvstændig amerikansk præsident fremlagde udfaldet af topmødet: den totale atomafrustning af Nordkorea til gengæld for sikkerhedsgarantier, ophævelse af sanktioner og løftet om at gøre Nordkorea fremgangsrigt. Desuden annoncerede han det omgående ophør af de amerikansk-syd-koreanske militærøvelser. Det vil spare en masse penge, sagde han, og desuden er de »meget provokerende«.

Befolkningen i de to Korea'er reagerede fuldstændig ekstatisk på liveudendelsen af topmødet og pressekonference. Præsident Moon kommenterede gentagne gange med applaus. I Tyskland burde vi huske opstemtheden, da Berlinmuren faldt, for at få en fornemmelse af virkningen på befolkningen dér.

Ikke alene førte Kina og Rusland især vigtige baggrundsforhandlinger med Nordkorea i opløbet til topmødet, men den russiske regering har også lovet at assistere i den økonomiske udvikling, mens den kinesiske regering lovede at hjælpe med at yde sikkerhedsgarantier for Nordkorea. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov understregede betydningen af at genoptage sekspartforhandlingerne for en internationalt garanteret gennemførelse af aftalen. Kinas *Global Times* skrev, at den nordkoreanske økonomi på ingen måde er så faldefærdig som ofte antaget: »Nordkorea har økonomiske og geografiske fordele for at gå med i B&R, som vil hjælpe landet med at realisere dets økonomiske potentiale. Det bliver ikke let, og det vil ikke ske over en nat. Men at få Nordkorea ind i B&R-initiativet for at fremme økonomisk integration, kunne imidlertid vise sig at blive lettere, end folk ville have troet.«

SCO-topmødet, der fandt sted på næsten samme tid, og som for første gang så Indiens og Pakistans deltagelse som fulde medlemmer, blev åbnet af præsident Xi Jinping med en hilsen, der lød, at fremtiden vil blive vejledt af ånden fra Konfucius, hvis fødested er i den samme Shandong-provins, hvor konferencen fandt sted, i Qingdao. Kinas udenrigsminister Wang Yi beskrev konferen-

ceprocessen som begyndelsen af en ny æra for skabelse af en ny, international orden, baseret på gensidig tillid, gensidig fordel, ligeværdighed, respekt for forskelligheder og fælles udvikling. Det ville, forklarede han, transcendere de forældede koncepter med civilisationernes sammenstød, den Kolde Krig, nulsumsspil eller ekskluderende klubber.

Hvor radikalt anderledes foregik G7-topmødet i Canada! Fotografiet, der viser fr. Merkel, tysk kansler, i en konfronterende positur over for Trump og omgivet af de andre stats- og regeringschefer, er ligeledes et udtryk for sammenbruddet af den geopolitisk orienterede efterkrigstidsorden, for »G6 imod 1«-formationen. Men det var rent faktisk kun G4, for Trump, den japanske premierminister Shinzo Abe og den italienske premierminister Giuseppe Conte er ikke enige i, at sanktionerne mod Rusland skal fortsætte. Splittelsen blandt europæerne er til at få øje på over spørgsmålet om flygtningekrisen. Det turde stå enhver klart, at hverken ideen om at afvise flygtninge på EU's ydre grænser med hvilke midler som helst lader sig gøre rent praktisk, og at der heller ikke kommer overensstemmelse i EU før det forestående topmøde på baggrund af de hidtil foreslåede »løsninger«.

Den tyske indenrigsminister Horst Seehofers forslag om at afvise flygtninge på den tyske grænse, hvis de allerede er registreret i et andet EU-medlemsland, tenderer mod at afslutte EU's Schengen-aftale, og dermed til ødelæggelsen af grundlaget for den monetære union. Ideen om såkaldte interneringslejre i lande som Libyen, der er sunket ned i internt kaos som følge af præsident Barack Obamas militærintervention, er så barbarisk, at det én gang for alle trækker de ofte citerede »vestlige værdier« ud i det absurde.

Det forventes, at, frem til år 2040, vil der leve to mia. mennesker i Afrika, en enorm stor del af dem unge mennesker, der har brug for uddannelse, et job og, mere generelt, en fremtidsudsigt. Det, som det afrikanske kontinent har brug for, er massiv investering i infrastruktur, industrikapaciteter og landbrug,¹ af præcis den type, som Kina har foretaget i de seneste 10 år. Kina hjalp således med at reducere fattigdom i Afrika fra 56 % i 1990 til 43 % i 2012. På G20-topmødet i Hamborg i 2017 foreslog Xi Jinping udtrykkeligt og gentagent Angela Merkel at samarbejde med den Nye Silkevej i Afrika. Den tyske regering har på sin side gentagne gange talt om en »Marshall-plan for Afrika«, men, bortset fra de sædvanlige, grønne, »bærdygtige« projekter, interneringslejre og sikring af EU's ydre grænser, er intet imødekommende blevet fremlagt.

Den nye viceudenrigsminister i det Italienske Udviklingsministerium, professor Michele Geraci, har netop udgivet et memorandum for samarbejde mellem Italien

og Kina, i hvilket han identificerer elleve sektorer, hvor Italien har en eksistentiel interesse i at samarbejde med Kina.² Artiklen erklærer blandt andre punkter: »Afrika og migranterne? Hvem kan hjælpe Afrika? Kina.« Geraci rapporterer, at Kina er det land, der har investeret mest i Afrika, og at, takket være Kina, fattigdom i Afrika for første gang er begyndt at falde. »Kina tilbyder Europa og Italien i særdeleshed en historisk mulighed for at samarbejde om den social-økonomiske stabilisering af Afrika, som vi absolut ikke bør forpasse. Vi må derfor styrke samarbejdet mellem Italien og Kina i Afrika.«

Hvis Merkel-regeringen stadig findes, når denne artikel udgives, er der en meget god måde, på hvilken den nuværende krise kan overvindes – lige fra migrantkrisen til regeringskrisen og EU-krisen. Ved at følge eksemplet fra Singapore-topmødet – at reel forandring er mulig, og at fortiden ikke determinerer fremtiden – bør den tyske regering sikre, at dagsordenen for det forestående EU-topmøde 28.-29. juni hurtigt ændres. EU-samarbejde med Kinas Nye Silkevejsinitiativ for udvikling af Afrika bør gøres til det eneste punkt på dagsordenen, og Xi Jinping eller Wang Yi bør inviteres til at deltage, såvel som også nogle afrikanske statsledere, der allerede samarbejder med Kina.

Hvis EU-topmødet, repræsentanten for den kinesiske regering og de afrikanske repræsentanter dernæst i en fælleserklæring udtaler en forpligtelse til at gå i gang med et fælles, forceret program for et panafrikansk infrastruktur- og udviklingsprogram og lover alle unge mennesker i Afrika, at kontinentet vil overvinde fattigdom på kort tid, ville en sådan erklæring, pga. Kinas deltagelse, have den største troværdighed i Afrika og ville ændre dynamikken i alle landene mod et utvetydigt håb for fremtiden og ville således omgående bevirke en ændring i migrantkrisen. Det ville også udfri EU af dens nuværende legitimitetskrise og give de europæiske nationer en mission, der ville placere Europas enhed på et storslået, nyt niveau.

Vil Europas stats- og regeringsledere være i stand til at følge Trumps og Kim Jong-uns eksempel? Udsigten til at udvikle Afrika sammen med Kina ville ligeledes give præsident Trump den presserende nødvendige mulighed for at overvinde en ellers truende handelskrigsspiral og for at genoprette den amerikanske handelsbalance gennem forøget handel, primært gennem investering i fællesprojekter i tredjelande.

Krisen i Europa; migrantkrisen; den tyske regeringskrise – de har alle antaget sådanne dimensioner, at muligheden for en kursændring i politikken absolut kan gribes. Det, der nu er brug for, er mennesker til at få det til at ske.

¹ Se: Schiller Institutets introduktionsrapport: »Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk renaissance«, <http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2016/10/Introduktion-Vestasien-Afrikarapport.pdf>

² Se: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=25398>